

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εἰκοστὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Ὀκτώβρ' εἰκοσιτρεῖς,
πῆδα, Ρωμαϊκὴ πατρίς.

Ἐννὰκόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Ποῦντος ὀκτακόσα δὲν ἐξήντα τρία,
ἔξαψις μεγάλη καὶ φιλοπατρία.

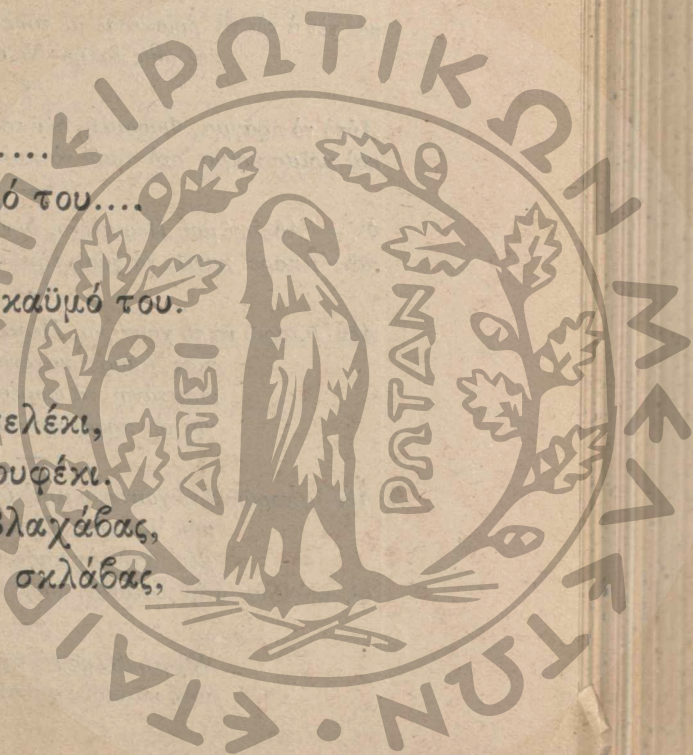
Ἕνα δάκρυ μας κυλᾷ
γὰρ τὸν Παῦλο τὸν Μελᾷ.

Τὸν Ζέζα τὸν ἔγνωρίσατε, τὸν ἶδατε τὸν Μίκη,
ποῦ ἴσῃμερα ἔλαχτάρισε βουνὸ κι' ἄρματωλῆκι;
Κοντὰ σέ κάποιαν Ἐκκλησιά, χωριοῦ προσκυνητάρι,
ποῦ παλληκάρια ἔθαψανε πανόρηο παλληκάρι,
χλωρὴ δαφνοῦλα ἔφύτρωσε νὰ στεφανώσῃ τώρα
μὲ σκλάβα μαυροφόρα.

Ἐστὰ ματωμένα σπλάχνα τῆς τὴν ὠμορφιά του θάβει,
κι' ἀπ' τὴν σδυσμένη του ματιὰ
ἔπῃραν ψυχὴ, ἔπῃραν φωτιὰ
ξεψυχισμένοι σκλάβοι.

Τί στρατιώτης ἔπεσε σ' τὴ γῆ τῆς ζηλευτός!....
λυπᾶται, μὰ καὶ χαίρεται κανεὶς μὲ τὸν χαμό του....
τιμῆς καὶ δόξης θάνατος ὁ θάνατος αὐτός,
ἔμπροστὰ ὅσῃν τόσῃ δόξᾳ του ξεχάνεις τὸν καῦμό του.

Κι' ἀντήχησαν ἀντίλαλοι: ὅτὸν Βούλγαρο πελέκι,
τιμὴ ὅτὸ Ζέζα τὸ σπαθί, ὅτὸ Μίκη τὸ τουφέκι.
Κι' ὁ Λεπενιώτης ἄστραψε κοντὰ του κι' ὁ Βλαχάδας,
κι' ἐκλείσανε τὰ χεῖλη του μ' ἓνα φιλὶ τῆς σκλάβας,

καὶ νὰ 'πεθάνω προτιμῶ
μὲ σκοληκοειδίτιδα.

Δὲν θέλω γὰρ τοὺς μάρτυρας τὴν γλῶσσα μου νὰ λύνω,
μήτε πολέμων ἥρωας ποθῶ νὰ μεγαλύνω.
Θέλω νὰ συμμορφώνωμαι μὲ τοὺς παρόντας χρόνους,
θέλω νὰ ψάλλω μοναχὰ κλεινοὺς συζυγοκτόνους,
τοὺς Γαλανούς, τοὺς Γιαννακοὺς, κ' ὅλους τοὺς παρομοίους
τῶν γυναικῶν δημίους.

Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῇ, τὰ νεῖατά μου γὰρ χάσιμο,
μήτε φροντίζω γὰρ σκλαβιαῖς καὶ γ' ἄλυσσίδων σπάσιμο.
Ἐγὼ καλοῦμαι ἐλευθέρος τῆς ἐλευθέρας γῆς,
ἐγὼ δὲν λέγομαι ραγῆς καὶ δοῦλος Μακεδόνων,
καὶ μόνον εἰς αἱματηροὺς ἀγῶνας ἐκλογῆς
τὸ παραβράζον αἶμα μου τὸ χύνω κρουνηδόν.

Νᾶναι καλὰ τὸ Σύνταγμα κ' ὅλ' οἱ θεομοὶ τοῦ κράτους,
κ' οἱ νησικοὶ νὰ βλαστημοῦν
κ' ἀτρόμητοι νὰ πολεμοῦν
μαζὶ μὲ τοὺς χορτάτους,
καὶ δὲν μὲ μέλει τέσσερα γὰρ Μακεδόνας δούλους
καὶ γὰρ Βουλγάρους μούλους.

Ναὶ μὲν κ' ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ, δὲν στέκομαι σὰν ξένος
στῶν ἀδελφῶν τὸ γένος,
ναὶ μὲν πονῶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
μὰ τί 'μπορῶ νὰ κάνω ;

Φ. — Μὲς' στὰ χρόνια, ποῦ τρομάζεις μόνον μ' ἐκλογῶν βροντὰς,
μέσα' στὸν καιρὸ τὸν φαῦλο,
εἶναι κἄτι ν' ἀπαντᾷς
παλληκάρια σὰν τὸν Παῦλο.

Ἐτοὺς καιροὺς τῆς πολιτείας τῆς νωθοῦς, τῆς Ὀδαλίσκης,
ποῦ κοιμᾶται φρόνημα,
εἶναι κἄτι τί νὰ 'βρίσκῃς
καὶ πατριδὸς φρόνημα.

(Ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ἀναφωνεῖ πρὸς τὸ κενόν.)

Φ. — Ὁ πατρίς Μακεδονία, ποῦ τὰ στόματα κυττᾷς
τόσων λύκων πεινασμένων,
κάνε μας ἐκδικητὰς
ἀδελφῶν βασανισμένων.

Σὰν τὸν Ζέξα παλληκάρια κ' ἄλλα γέννησε πολλὰ
ν' ἀκονίσουν τὰ σπαθιά των εἰς τὸ μνημεῖο τοῦ Μελά.
Σὰν τὸν Παῦλο, σὰν τὸν Μίκη δεῖξε μας μεγαλοκάρδους,
φτέρωσέ μας ν' ἀνεβοῦμε τοὺς Ὀλύμπους καὶ τοὺς Σκάρδους.

Ὁ σὺ πατρίς Ἑλληνική, δρασκεῖλα καὶ σταμάτησε
βαρβάρους ἀνιέρους,
συνέντισε, σωφρόνισε, κ' ἐμφρόνως φρονημάτισε
καὶ δούλους κ' ἐλευθέρους.

Σὺ μὲ τάρματωλήκια σου ροβόλα τὰ παλῆα
καὶ δίνε μας ἐλπίδα,
καὶ κάνε νὰ μὴν ἔχωμε μονάχα τὴν κοιλὰ
γὰρ κράτος καὶ πατρίδα.

Σὺ κόψε λόγια τῶν Ρωμηῶν τρανὰ καὶ πολυχρόνια,
τοὺς ρύπους ἀπολύμανε καὶ τᾶγῃ τὰ Κυλώνεια.

Σὺ θεράπευσε τοῦ γένους ἀθεράπευτον καργῖνον,
μὴ μᾶς κἀνης νὰ κυποῦμε ξέναῖς πόρταις μὲ δισάκια,
σὺ νὰ σβύσῃς μὴ γὰρ πάντα καὶ τὸν πόλεμον ἐκείνον,
ποῦ πολλοὶ τῆς παπαρουνῆς τῆς ἐπῆραν γὰρ φεσάκια,
σὰν τὸν Ρῶσσο Ροζεστέβνσκη, ποῦ θαρρεῖ τορπιλλοβόλα
τὰ ψαράδικα καῖκια κ' ἀμολᾷρε μέσα σ' ὅλα.

Π. — Λὲς καὶ νᾶχῃ τοῦ Δεβίδη προσταγαῖς, βρὲ Φασουλῇ,
καὶ τὸ σύμπαν ἀπειλεῖ
καὶ τὸ βομβαρδοβολεῖ.

Λὲς κ' ἐκεῖνος νὰ τοὺς εἴπῃ : βομβαρδίσατε τὰ πάντα,
καὶ σκοτώνουν τοὺς ψαράδες δίχως νὰ τοὺς λένε γράντα.

Φ. — Ὁ πατρίς Μακεδονία, ποῦ λυσσάρικα σκυλὰ
πέφτουν μὲς' στῆς Ἐκκλησιαῖς σου καὶ 'στὸ κάθε σου Σχολεῖο
κτύπησε μὲ τὸ κοντάρι τοῦ παλῆου σου Βασιλῆα
κάθε βάρβαρο μπουλοῦκι, ποῦ σὲ κάνει μακελεῖο.

Ὁπλων ἄς κλαγγάζῃ πληθὸς,
ἄς ἀνδρίζῃ κάθε στήθος,
ἢ κρανῇ τῆς συμφορᾶς σου,
σὲ κρημνοὺς βουνῶν καὶ βράχων
ἄς φεγγοβολοῦν φωτιαῖς,
καὶ 'στὰ γάργαρα νερά σου
Μακεδονικῶν προμάχων
ἄς πλυνθοῦν λαβωματιαῖς.

Π. — Σὰν πολὺ 'ψηλὰ τὸ 'πῆρες τὸ χερουβικό, ζευζέκη,
καὶ νομίζω πῶς δὲν στέκει
σ' ἔγαν ξύλινο τοιφεύτη, ποῦ παθαίνει τεταρταῖο,
νὰ μᾶς κἀνῃ τὸν Τυρταῖο.

Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ ν' ἀλλάξωμε κουβέντα. . .
λοιπὸν ὁ Κόντες τᾶφτειαξε μὲ τὸν παραιτηθέντα ;
λὲν πῶς ἐπῆγε σπῆτι του. . .

Φ. — Καθὼς μοῦ λένε κ' ἄλλοι
τὸν βρῆκε καὶ τὰ 'μίλησαν κ' ἔγιναν φίλοι πάλι.

Καὶ τώρα χαίρου, Περικλῇ, καὶ τὸ ξερό σου κτύπα το. . .

Π. — Λὲνε πῶς 'βγήκαν καὶ μαζὶ κ' ἐπήγαγε περίπατο.

Φ. — Ἡ δὴν ἐφελιγμένη
κ' ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι
κάθε ποντικομαμμῆς,
καὶ 'συχάσαμε κ' ἐμεῖς.

Πάει πᾶν καὶ τοῦτ' ἡ κἄκια,
ποῦ μᾶς 'τόπισε φαρμάκια.
'Ἦτανε σκουρὴ κ' ἐκόπη,
γράφτε τὸ καὶ σὴν Εὐρώπη.
'Πέστε καὶ τοῦ Ντεληγρᾶννη
πῶς ἐπῆγαν καὶ σεργιάνι.

Π. — Ἐγινε καὶ τοῦτο πλέον,
δὴλως βεβαίον' ἡ φήμη,
καὶ Βουλγάρων ψωραλέων
αἰωνία των ἡ μνήμη.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμηοῦ» μας, παραλίπα πατριώτου,
ἀρεθμοὺς τριάντα τρία καὶ 'στὸν δρόμον τοῦ Διδότου.